

אריה ברמץ

לזכרו של ר' דב בן-יעקב (וירצבורג) ז"ל

דב המנוח היה מורה בכל דרכיו ובכל מעשיו. קרוב לכל אדם וילד בעצה ובתבונה, אדמו"רם של תלמידיו ומוריהם, וקשור עמהם בזיקה הדדית אמיצה ובלתי נלאית. תלמידיו הבוגרים, הפזורים בכל אתר ואתר, הנושאים משרות רמות באקדמיה, ברפואה ובמדע, בצה"ל וכיו"ב, מתנהלים בהשראת משנתו והשקפת עולמו המקובעת בעולם של סדר וסגנון מושלם שבו "לכל תוצאה הייתה סיבה". דב מוערך על ידיהם כחכם ונבון, יועץ טוב ומפשר מתחים המסוגל לשחרר את נפש האדם במצוקותיו, כן עם עצמו ועם משפחתו המצומצמת, וגם בעל חוש הומור חד.

בעודו ילד, בשנות השלושים המוקדמות של המאה הקודמת, עלה ארצה מגרמניה. לא חלף זמן רב והטיפוס "הצברי" נטמע באופיו ונעשה אחד מהם לכל דבר. הוא מחק כל סימן היכר שאפיינ "יקה", קלט את השפה העברית על בוריה במבטא ארץ-ישראלי. חיבוריו התפרסמו בעלון בית הספר "חברנו", ולימים שימש כחבר המערכת.

אהבתו ללמוד וללמד הובילה אותו להוראה, מקצוע שבו עסק עד לסיום חייו. איש ספר מובהק היה; בכל דקה פנויה עיין בספר.

בראשית דרכו, כשהתמנה כמורה בבית ספר "דוגמא", היה בכך אות והכרה בכישוריו הפדגוגיים מצד מנהלו ומייסדו של בית המדרש למורים רא"מ ליפשיץ והפדגוג והמרצה לפדגוגיה מר צבי אנוך. כידוע, בית הספר "לדוגמא" שימש מעבדה והתנסות מקצועית לתלמידי הסמינר, ודב חבר לראשונים, לד"ר אליעזר פינצ'ובר ז"ל ויבלח"א ד"ר אברהם זלקין.

דב וירצבורג חיבב את מקצוע החשבון. בהתמחותו בו פיתח שיטה המסייעת להמחשת המופשט. הוא אהב "עגנון" וידע עגנון, ובכל הזדמנות אפשרית (כממלא מקום של מורה חסר), קרא לכיתה סיפור מתוך עגנון.

* אריה ברמץ הוא גיסו של דב וירצבורג.

מים מדלן, 25–26 (למדין מן ההגדות), תשע"ד-תשע"ה

כדי לחבב אותו על התלמידים שם דגש מיוחד על סגנונו הייחודי ועל דרך כתיבתו ומקורותיו. בד בבד עם השכלתו הכללית הרחבה עמוקה הייתה זיקתו לחצרות האדמו"רים והחסידות: גור, ויז'ניץ, בעל"ז וכיו"ב. הוא הכיר את גוניהם, חיבב את מנגינותיהם. ממעיינות אלו שאב, השקה בהם את סובכיו והפריה את דרכו בהוראה.